

Rom 10, 16

Men ikke alle var lydige mot evangeliet. For Jesaja sier: Herre, hvem trodde det budskapet han hørte av oss?

Med dette sukket gir Paulus uttrykk for den egentlige årsaken til menneskenes vantro og fortapelse. Det ligger ikke i det at de ikke har hørt eller opplevd Guds kall. Heller ikke i noen slags forutbestemt vilkårlig beslutning fra Guds side. Nei, sier apostelen: "De hava icke alla hörsammat evangelium" ("ikke alle var lydige mot evangeliet") - det er deres egen "ohørsamhet" som gjør dem ulykkelige. Nådens herlige budskap er gått ut til dem, de er innbudt til bryllupet, de er kalt, og titt minnet om å komme (v. 21). Men de var ikke lydige* overfor (sv: hava icke hörsammat) kallet. Og denne dommen rammer ikke bare de åpenbare gudsforakterne som lever fritt i verden og synden, men også mange som "har nidkjærhet for Gud" og "jaget etter rettferdighetens lov". Og hva denne ulydigheten mot evangeliet egentlig består i, det sa Paulus uttrykkelig i v. 3: "De har ikke underordnet seg (gitt seg inn under) Guds rettferdighet" - "De søker å bygge opp sin egen rettferdighet".

[* Mange har en fullstendig feil, og særdeles farlig, oppfatning og bruk av ordet "lydig" i denne forbindelse. Det læres ofte som om dette skulle gå på det vi vanligvis legger i menneskelig lydighet. Hele Skriften bærer derimot klart budskap om at den "lydighet mot evangeliet" det her og mange andre steder tales om, er en hjertets åpenhet og mottagelighet for evangeliet - som forøvrig også bare virkes gjennom evangeliets budskap (Rom 1: 5, 10: 16, 16: 26 m. fl.). Derfor er ofte det svenske "hörsamma" gjengitt, som taler om et åpent øre - og som i langt mindre grad enn vårt "lydig" gjør leserne til lydighetstreller. (Oversettters kommentar).]

Her taler ikke apostelen om det forholdet at vi på alle områder er overtredere overfor Guds bud, og dermed ikke rettmessig er lydige mot loven. Den ulydigheten er et allment onde for alle mennesker - "Det er ikke én rettferdig, nei, ikke én eneste". Men denne tilstanden får likevel alltid være under forlatelse, når mennesket likevel lyder evangeliets kall, og kommer i anger og tro til Jesu føtter. Nei, her tales det om den fordømmende ulydigheten som Herren skildrer slik: "Om synd, fordi de ikke tror på meg". Ulydigheten mot evangeliet består i at en ikke hører og tilber Sønnen, ikke bøyer seg for hans nådes kall, ikke vil lyde hans røst som kaller oss til omvendelse og tro. Det er en åpenbar sannhet at ikke noe menneske av seg selv er villig til dette. Hver eneste én er død i synden. Men just derfor kommer Gud først med sin nåderøst til mennesket, der det ligger fullstendig død i sine synder. I og gjennom sin nåde setter han deg i stand til både å høre hans røst, og til å søke nåde. Men fortsatt kan du velge å lukke øret ditt til for kallet.

Herren forklarer selv hva det vil si å være ulydig mot evangeliet, når han sier: "Dette er dommen, at lyset er kommet inn i verden og menneskene elsket mørket framfor lyset". Det samme taler han om når han sier om de som var innbudt til nådens bryllup, at når innbydelsen kom så "foraktet de det og

gikk sin vei, en til sin egen gård, en annen til sin forretning" (Mat 22: 1-5, Luk 14: 16-24). Det er dette som ligger i Paulus' ord: "Ikke alle var lydige mot evangeliet". Og at det var dette som ville komme til å skje der evangeliet blir forkynt, det var også forutsagt av profetene. Paulus tilføyer:

For Jesaja sier: Herre, hvem trodde det budskapet han hørte av oss? Med dette klagesukket begynner profeten det kapitlet hvor han tydeligere og rikere enn noe annet sted viser Kristus i hans lidelse for oss (Jes 53). Og den forutsigelsen om jødernes vantro som ligger i dette, brukte også Johannes (12: 38) til å forklare hvordan de, selv om de så Herren Jesu mange underverk for øynene sine, likevel kunne bli værende i sin vantro. Johannes sier at denne vantroen var en tilstand som profetene hadde forutsagt, og som en derfor måtte vente: "for at profeten Jesajas ord skulle bli oppfylt, slik han har sagt: Herre, hvem trodde vårt budskap? Og for hvem ble Herrens arm åpenbart?" Dette nødens sukk antyder at det bare ville komme til å bli få av den store massen som ville tro. Bak spørsmålet: "hvem trodde" ligger denne tanken: Vil i det hele tatt noen komme til å tro?

Og her taler profeten tross alt om det folket som høyaktet sin hellige skrift som en åpenbarelse fra Gud! Denne profetien om jødernes vantro bruker apostelen her for om mulig å vekke sine vantro brødre. De skulle få se at deres vantro til og med var noe som var forutsagt av profetene. Og et slikt eksempel på vantro, som jødernes, er da så forferdelig og skremmende at det burde vekke de vantro også blant oss i dag. Men nei, den profetiske forutsigelsen vil gå i oppfyllelse til alle tider. Det vil alltid bare bli få som tror og blir frelst. - Etter at Paulus nå kort har talt om årsaken til at jødene gikk fortapt, gir han i neste vers et konsentrat av hva han nettopp har sagt om troens grunn og kilde. For at han deretter ennå grundigere kan bevise at jødernes vantro var selvforskyldt. Først sier han: